

[Kai Møltke.]

at sige, at indskud og kapitalopsparing er lige og må have lige retsstilling. Der har man jo det praktiske udgangspunkt i lejernes overtagelse efterhånden af hele ejendommen, sådan som mange af de ærede ordførere her har efterlyst som noget af det, som bringer os nærmere idealet.

Rimstad: Vi synes i mit parti, at det er for ringe, at det store og dygtige socialdemokrati med sine mange veluddannede folketingsmænd og partifunktionærer kommer her i folketetinget med et så utilstrækkeligt og spagfærdigt bidrag til løsningen af et af dette samfunds allervigtigste problemer. Man må jo dog vide, at der her er tale om et særligt ungdommens problem, den ungdom, der stadig ikke kan skaffe sig tag over hovedet, fordi de store partier her i salen skeler og hele tiden har skelet for stærkt til vælgertallet og til stemmeafgivningen. Politikerne har ikke villet tage om denne brændenælde og ophæve det huslejestop, som er den virkelige og eneste grund til miseren. Det er helt sikkert, at så længe man gennem dette huslejestop forhindrer den naturlige cirkulation i boligmassen, så længe vil de unge og de mindrebemidlede være henvist til at leje de nyeste og mindste og allerdyreste lejligheder, medens de ældre og mere velsituerede breder sig i de ældre, større og meget billigere lejligheder, og så længe er en hurtig og tilbunds gående løsning af dette problem ikke mulig.

Af den højtærede boligministers rede-gørelse i dag fremgik det desværre, at der over for dette allervigtigste: nødvendigheden af at genskabe den naturlige cirkulation i boligmassen, ikke er nogen større forståelse hos regeringen. Der betragter man altså i første række denne nødvendighed som et spørgsmål om at afveje de nuværende lejerers økonomiske interesser mod husejernes. Så længe dette synspunkt skal være rådende, vil cirkulationen vedblivende være standset, og boligmassens uheldige fordeling vil fortsat blive opretholdt. Det er jo ikke alene de to bestemte befolkningsgruppers interesser, der skal diskuteres; det er tværtimod hele ungdommens og derigennem hele befolkningens ve og vel, det drejer sig om. Skal der ydes ofre, og det skal der, fordi det er ungdommens fremtid, der er

indsats, må det derfor blive regeringens opgave at fordele ofrene retfærdigt mellem ejere og lejere med skyldig hensyntagen til ejernes mangeårige forfordeling gennem indgriben fra lovgivningsmagts side.

Lad så være, at de partier, der har indflydelse i folketetinget, ikke forstår problemerne eller ikke vil forstå, fordi forståelse og derpå følgende handling kan medføre vanskeligheder ved et kommende valg. Men vi er dog vel ikke så ringe herinde, at vi ikke kan enes om at henvende os til sagkyndige om bistand til at søge frem til den menneskeligt rigtige løsning af dette spørgsmål, der til skam for vore politikere i de parlamentariske forsamlinger har redet befolkningen som en mare i de sidste 17 år. Boligproblemerne må og skal løses på trods af de vanskeligheder, der er forbundet dermed. I mit parti føler vi os altså overbevist om, at vejen fremad går over huslejestoppets ophævelse. Selvfølgelig må et så voldsomt indgreb i den gennem 17 år udviklede lejepraksis foretages med den største nænsomhed for ikke at slå noget i stykker i mindre-bemidlede lejerers økonomi, men man kunne begynde med at give huslejen fri i de lejligheder, der bliver ledige ved fraflytning eller død. Dette ville sammen med nogle af bestemmelserne i 1958-loven være et skridt, omend et spagfærdigt, i den rigtige retning. Naturligvis løser sådanne beskedne foranstaltninger ikke noget akut problem, og det er vel særlig et sådant, den højtærede boligminister tænker sig at klare med sit sidste forslag. Jeg vil dog mene, at der også her findes meget bedre løsninger end straks at komme løbende med statskassen og kaste dennes midler i grams til betrængte lejere, som trods alle sådanne små tilskud alligevel bor alt for dyrt i det nye byggeri.

Hvorfor ikke, som det er blevet sagt før her i dag, sørge for, at der f. eks. er byggegrunde nok at bygge på? Hvorfor ikke foranledige gennem den samfundsmæssige planlægning, som særlig socialdemokratiet er så stolt af at kunne præstere, at der overføres langt flere grunde til inderzonerne, således at staten og regeringen ikke kan beskyldes for at være de værste af alle jordspekulanter? Hvis der er grunde nok i inderzonerne, vil i hvert tilfælde grundpriserne og mester-salærerne, der begge i dag er alt for høje, blive reduceret til det overkommelige.